

"BERMUDA ÜÇGENİ"NDEKİ GERÇEK

Ernst DEISSINGER

Fort Lauderdale, 5 Aralık 1945: Amerikan Deniz Kuvvetleri'ne ait 5 bombardıman uçağı, bir keşif uçuşu için pistte son hazırlıklarını yapıyorlar. Saptanan rota; doğuya 120 mil, kuzeye 70 mil ve sonra da Fort Lauderdale Üssü'ne geri dönüş.

Dört uçakta üçer kişilik, bir uçakta da iki kişilik mürettebat bulunuyor. İki saat olarak planlanan uçuşun sorumlusu, uçuş öğretmeni Charles C. Taylor. Kalkıştan yaklaşık olarak 1.5 saat kadar sonra Taylor'un bir telsiz konuşması yakalanıyor. Uçakların rotadan saptıklarını, pusularının çevre dışı kaldıklarını ve son çare olarak kör uçuşla üsse dönmeye çalışacaklarını belirten Taylor'dan, bağlantı kesilmesi nedeniyle baskaca bir haber almak mümkün olmuyor. Uçuş kulesinin yardım çabaları sonuç vermiyor ve uçaklararası konuşmaların duyulabilen son bölümleri, uçakların yön saptama olanaklarının tümüyle kaybolduğunu belirgin bir biçimde ortaya koyuyor. Yakıtın, yaklaşık 6 saatlik bir uçuş için yeterli olduğu ve bu süre içinde uçakların üsse geri dönebilecekleri umudu henüz yitirilmemiş durumda. Ancak akşam saat 19.00 dolayında, bu umudun da giderek kaybolması ile birlikte Sahil Koruma Örgütü, Florida ile 74° boylam arasında bulunan tüm gemileri alarm durumuna geçirir. Arama gemileriyle birlikte "Training 32" ve "Training 49" adlı iki deniz uçağı da harekete geçer.

"Training 49" un kalkıştan 1 saat sonra durumunu bildirmesi gerekmektedir; ancak mürettebatın hiç bir yasadı belirtisi yoktur. Saat 21.12'de Ortak Operasyon Merkezi'nden (Miami) bir haber gelir; "Banana River Üssü'nün 45 deniz mil uzağında kuvvetli bir patlama saptanmıştır." Saat 19.50'deki bu patlamaya ve yer, 13 mürettebatlı deniz uçağının bulunması gereken yerle çakışmaktadır. Bunun üzerine büyük alarm

Karayib Denizi'nde, "Bermuda Üçgeni" olarak adlandırılan bölgede, gemi ve uçakların başlarına gelen olağan dışı olaylar, tüm Dünya'nın dikkatini çekti. Yakın zamana kadar, araştırma olanaklarının yetersizliği nedeniyle aydınlatılmayan, kimi kişilerin doğaüstü güçlere dayandırdıkları bu olayların arındaki gerçek neydi?

durumuna geçilerek, Deniz Kuvvetleri'ne ve Sahil Koruma Örgütü'ne bağlı gemiler gece boyunca arama çalışmalarını sürdürürler. Ertesi gün arama çalışmaları, 300 uçak ve 21 gemi ile uğun bir biçimde devam ettirilirse de en ufak bir ize rastlanamaz.

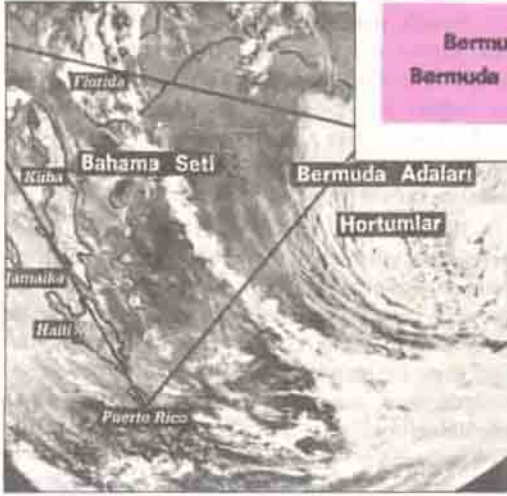
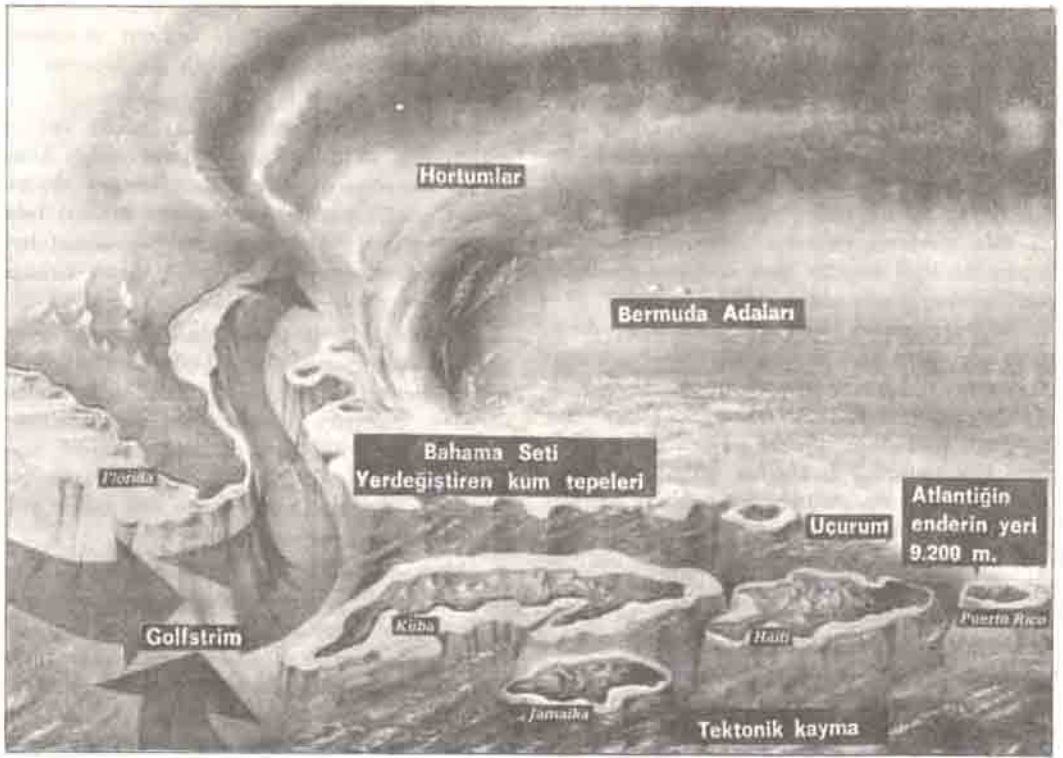
Deniz Kuvvetleri'nin yoğun çabaları, olayı açıklamaya yeterli olamaz. Kaza olasılığı üzerinde durmayı gerektirecek kanıtlar da bulunmamıştır. Böylece ortaya çıkan boşluk, özellikle amatör telsizcilerin çeşitli spekülasyonlarına yol açar. Bunlardan bazıları, uçaklararası konuşmalarda esrarengiz uçan cisimlerin varlığından söz edildiğini bile gündeme getirirler.

Bermuda Üçgeni'nin dünya kamuoyunda yankılar yaratması 60'lı yıllarda Amerikalı yayıncı Vincent H. Gaddis'in "Agrosy" adlı bir dergide yer alan iki makalesi ve bir yıl sonra çıkan "Invisible Horizons" adlı kitapla gerçekleşti. Kitapta sözü edilen bölge Bermuda adaları, Florida'nın Güneş ucu ve bir Karayib adası olan Puerto Rico'nun arasında kalan bölgeyi kapsamaktaydı.

Bu üçgenin özelliği ise, biraz önce değinilen bombardıman uçakları ve deniz uçağının yanı sıra açıklanamamış, bir dizi uçak ve gemi kazalarına sahne olmasıydı. Vincent Gaddis, bu açıklamalarıyla bir çığ gibi büyüyen spekülasyonların başlamasına yol açacağını hiç aklına getirmemisti.

Bermuda Üçgeni'nin güncellik kazanmasıyla birlikte, bilim adamları, gazeteciler ve yayıncılar, kararlı bir biçimde olaydaki gizem perdesinin kaldırılması yolunda çalışmalara başladılar. Ancak arşivler karıştırılıp, ayrıntılar toplanıp, bunlara tanık ifadeleri de eklenince, olay gerçekçilikten giderek uzaklaşan bir boyut kazandı.

Yıllar sonra konuyu yeniden ele alan Amerikalı Charles Berlitz'in "Bermuda Şeytan Üçgeni-Evrene açılan bir pencere mi?" adlı kitabı

Bermuda Üçgeni'nin ilginç jeolojik yapısı (üstte).
Bermuda Üçgeni'nin uzaydan çekilmiş fotoğrafı (yanda).

1974 yılında yayınlanarak, kısa sürede satış rekorları kırdı (18 ayda 5 milyonun üzerinde kitap).

20 dile çevrilen, gerçeklerin ve araştırma makalelerinin yanı sıra, söylenti ve spekülasyonların da bulunduğu bu kitap milyonlarca okuyucuyu nasıl etkiledi? Berlitz, olayları uçak ve gemi kazaları boyutunda veya bilimsel bakış açısından incelemek yerine, genelde insan ötesi güçlerin ve mitolojinin yardımıyla yorumlamaya uğraştı. Böylece okuyucunun hayal gücünü zor-

layarak, dikkatleri dış dünyaların olağanüstü güçlerine ve bilinmeyen uçan cisimlere çekerek, iddialarını tanık ifadeleriyle pekiştirmeye çalıştı.

Böylece başlayan spekülasyonlar, Tanrısal güçlere, batık şehirlere ve hatta Mayalara kadar ulaştı. Ancak bir yıl kadar sonra Berlitz'e, Arizona Eyalet Üniversitesi'nde kütüphaneci olarak çalışan David Kusche adlı bir rakip çıktı. "Bermuda Üçgeni'nin gizemi çözüldü" adlı kitabında Kusche, tümüyle ayrı sonuçlar ortaya koydu. 1972 yılında başlattığı çalışmalarda, topladığı çok yönlü ve fazla sayıda belgeyi değerlendiren yazar, Bermuda olayında doğaüstü bir yönün olmadığını 50 örnekle kanıtlamaya çalıştı.

Bir örnek: Tanınmış Amerikalı açık deniz yelkencisi Bill Verity'nin Ağustos 1969'da teknesiyle kaybolduğu bildirilmiş ve yelkenci, Bermuda Üçgeni'nin kurbanları arasına katılmıştır. Ancak Kusche, 1973 yılında Bill Verity'yi son derece sağlıklı bir biçimde bulmayı başarmış ve olayı yelkencinin güçlü bir fırtınaya yakalanmasına rağmen kurtulmuş olduğu şeklinde açıklığa kavuşturmuştu.

Berlitz'in kitabında gizemli biçimde verilen örnekler, deniz kuvvetleri arşivleri ve sigorta belgelerinin incelenmesiyle gizemlerini büyük ölçüde kaybettiler. Ancak Kusche de, kitabının adından beklenildiği gibi birçok geminin ve uçağın kaybolus nedenini açıklayamadı ve yorumu büyük ölçüde okuyucuya bırakmış oldu. Fakat Kusche'nin en olumlu yönü, bu yönü de açık bir dille gündeme getirmiş olmasıydı. Bermuda Üçgeni ile ilgili kayıtlar yeni dünyanın keşfedildiği tarihlere kadar uzanmaktadır.

Kristof Kolomb, Karayib Denizi'nden Avrupa'ya geri dönerken, pusula ibresinin bu bölgede Kuzey Yıldızı'nı göstermeyip, büyük ölçüde saptığını seyir defterine işlemiştir. Olağanüstü kayıtların bulunduğu sayısız seyir defteri, bugüne dek tarihçiler tarafından farklı biçimlerde yorumlanmıştır ve yorumlanmaktadır.

Fransız deniz araştırmacısı Jacques-Yves Cousteau bir raporunda, güvenilir deniz haritalarının bulunmadığı bu bölgede seyretmenin, oldukça riskli olduğunu vurgulamıştır. Cousteau ve Kusche'nin gözlemleri büyük ölçüde birbirini tutmaktadır: Kazaların çoğunda hava koşulları etkin bir rol oynamıştır. Tropik sıcaklığında ısınmış su kütlelerinin enerjilerinin, bu bölgede eşine rastlanması zor olan kuvvetleri açığa çıkarma olasılığı vardır. Bunlar da büyük hortumların ve fırtınaların odaklarını oluşturacaklardır. Bu merkezlerin 50 km. uzağında, hava akımlarının 400 km/saat'lik maksimum hızlara ulaşması mümkündür. 1979 yılında Karayib'i etkisi altına alan iki hortum, oldukça büyük hasara yol açmış ve arkasında harabeler bırakmıştır. Bunlardan "David" adı verilen hortum, Haiti Adası'nda bir uçağı olduğu yerden havalandırarak, yakındaki bir uçak hangarının çatısına fırlatmıştır. Bu hortum, tropik deniz üzerinde öylesine enerjiyle yüklenmiştir ki, uzantıları 16 gün sonra, 12.000 km. uzaklıktaki Norveç kıyılarında görülmüştür. Bu tür fırtınaların merkezine özel keşif uçaklarıyla giren pilotların raporları okunduğunda normal gemi veya uçakların birdenbire böylesine güçlü bir doğa olayına yakalandıklarında kurtulma şanslarının sıfıra yaklaştığını anlamak pek zor olmamaktadır. Gazeteci Tim Cahill, bu tür bir uçakta geçen anısını şöyle anlatmaktadır: "Uçak, sanki değişik güçler tarafından parçalanırcasına çekiliyordu. Uçağın ön ve arka kısımlarının birbirinden ayrılacaklarını zannettim. Pilotun gösterge ve aletlerini kontrol etmesi ve uçuş mühendisinin radarı değerlendirmesi mümkün değildi." Büyük girdaplarda, deniz hareketlerinde ve buna ek olarak güçlü elektrostatik alanlarda (örneğin volkanik olaylar veya zelzeleler sonucu oluşan),

elektronik göstergelerde değişik boyutlarda sapmalar olduğu bilinmektedir. Yıldırım düşmeleri de elektronığı oldukça kuvvetli bir biçimde etkilemektedir.

Bugün, Karayib Bölgesi'nde güçlü yer hareketlerinin ve jeolojik kuvvetlerin varlığı bilinmekte ve volkanologlar, yüksek basınç kuvvetlerinin günün birinde patlamalarla serbest hale geçebilecekleri olasılığını vurgulamaktadırlar. Simdiye dek gemi ve uçak enkazlarının bulunamayışı ise şöyle açıklanmaktadır:

Burada Atlantik Denizi'nin ekvatorial akıntıları devreye girmektedir. Meksika Körfezi'nde sıcak akımlar nedeni ile enerjiyle yüklenen su kütleleri, Golfstrim olarak Küba ve Florida'nın arasından Atlantik Denizi'ne dökülmektedir. Yaklaşık 80 km. eninde ve 500 m'ye yaklaşan bir derinlikte olan bu akıntı, saatte 240 milyar m³-lük su kütlelerini taşımaktadır.

Böylesine güçlü bir akıntının, enkazı, olay yerinden yüzlerce km. uzağa taşıyabileceği doğaldır. Deniz tabanında meydana gelen hareketler sonucu, Florida ve Bahama adaları arasında hiçbir deniz haritasında bulunmayan kum tepeleri ve uçurumlar ortaya çıkmakta ve bunlar ilgili bir biçimde yer değiştirmektedirler. Denizdeki akıntılar nedeniyle umulmadık yerlerde umulmadık enkazlar ortaya çıkmakta ve çoğu kez define arayıcılarının zengin olmalarına yol açmaktadır. Deniz araştırmacısı Cousteau, konuya değişik bir açıdan da bakmaktadır. Tropik sularda mercanların büyüme hızının çok yüksek olması (senede 1.5 cm'ye kadar) nedeniyle, batıkların bulunması çok güçleşmektedir.

Karayib'teki araştırmaları sırasında Cousteau, 300 yıl önce batmış olan bir İspanyol gemisinin kalıntısını 5 m'ye varan kalınlıktaki bir mercan bloğunun altında bulabilmiştir. Bu tür araştırmalar ancak çok kuvvetli metal detektörleri veya bu amaca yönelik donatılmış ve değiştirilmiş özel mayın tarama gemileri yardımıyla yürütülebilmektedir. Bermuda Üçgeni sadece define arayıcıları tarafından gözaltında tutulmakla kalmamaktadır. Dünyanın başka hiçbir bölgesi keşif uçakları ve uydular tarafından bu denli yoğun bir kontrol altında bulunmamaktadır. Sorumluların konu hakkında oldukça ketum davranmalarına karşılık, askeri uzmanlar ışık tutucu bir açıklamada bulunmaktadırlar: Amerikalıları bu bölgede tedirgin eden, hayal gücü geniş ilgililerin sandığı gibi dış dünya güçleri veya bilinmeyen uçan cisimler değil, Küba'daki, Sovyetler'e ait roket rampalarıdır.

P.M.'den Çev. : Kim. Yük. Müh. Osman OKTAR